

GS 703

Carl

Lindegrens

Utsed

Från sin Fru

Gefle, Tryckt

hos Carl Gustaf Sundqvist År 1813.

GS 703

Carl

Lindgrens

Utsked

Från sin Fru

Gefle, Tryckt
hos Carl Gustaf Sundqvist År 1813.

Symbol 4. Avsiktlig upprepning av bild
Repetition of image

I.

Suckar, tårar, böner, knåfall,
ånger Blidka wreden hos en
rättwis Gud; Han förlåter Tus-
send Tusend gånger Mänsklighetens
brott mot Himlens Bud ::

2.

Swilken Dödlig, wille han ej
skona, Blef wäl för Dess Högsta
Domstol fri? Swarför då, när
man kan Gud försona; Är du o-
försonlig min Sophie? ::

3.

Räck mig, medan än du är min
maka, Denna Tusen gånger kyssa
hand! Gör med mig en Prome-
nad tillbaka Til vår flydda säll-
hets sköna Land ::

4.

Inom detta afundswärda Gal-
ler (Swarför, bör jag ej der in-
ne

ne än?) Smög du dig till spott
och hån för sawaller, Till din o-
utsäjligt Sälle wän. ::

5.

Lög med honom åt de Papillo-
ner, Som kring sköna Blomman
sladdrade, Lög åt Herrar, Gref-
war och Baroner, Courtiseurer
och Förforare.

6.

Näckte mig så ömt den ljuswa
samnen Då jag smög incognito til
dig; Hwarför är nu denna glada
hamnen Ewigt, ack ja! Ewigt
stängd för mig. ::

7.

Jag war fattig och dit hjerta
blödde Wid min nöd och mit be-
hof, Sophie; Jag war hungrig,
fången

fången och du födde Tiggaren;
nu är jag rik och fri ::

8.

Rik och fri, men mina tårar
flyta! Rik och fri, men du ej äl-
skar mig; Ack hur gerna wille jag
ej byta Bara fattig älskad utaf
dig?

9.

Der wid brädden af den lugna
Båden, Du din Carl en ewig
trohet swor, Der i skuggan af den
willda Håken Bles du älskarinna,
wän och mor ::

10.

Hwarför hwarför skall mitt
stackars hjerta Som af plågor
tårdt, knapt flappar än, Aldrig
finna lindring i sin smärta? Tröskt
emot sin aldrabästa Wän ::

11.

O! Sophie slit ej de flena Ban-
den,

den, Vänta litet gif dig tolamod.
Snart du ser mig ewigt stött från
stranden Fara öfwer dödens swar-
ta flod. ::

12.

Då, då skall du mot din wilja
gråta Mina öden, mina willors
lott, Känna först min kärlek och
förlåta Mina fel, och ångra egna
Brott. ::

S i s t a A f s t e d.

I.

Farväl Sophie! wi se hwarand-
ra åter, Fast alldrig alldrig
mera här; Men i den werld der
ögat alldrig gråter, Där hjertat
alldrig hatar, blott förlåter, O låt
mig

mig hoppas at få se dig der ::

2.

Farväl Sophie! jag tyst och
tåligt tömmer Den bittra Kalk
som du har fyllt åt mig, Du ha-
tar mig, jag älskar dig och glöm-
mer; Men Gud och Rättwis är
Den Gud som dömmar, En dag,
Sophie! emellan mig och dig ::

3.

Farväl Sophie, war god emot
vår Milla, Glöm gerna mig,
men henne aldrig glöm Och straffa
ej den menlösa och lilla För Fa-
drens skull, som kanske har gordt
illa; Hon är vår flydda sällhets
sköna Dröm ::

4.

Farväl Sophie! jag dessa ra-
der teknar Med darrande och öf-
wergifwen

vergifwen hand; Jag gråter, ry-
ser, rodnar och jag bleknar För
detta hjerta som ej mera weknar,
Farväl Sophie! nu slits vårt
sista Band ::

5.

Men uti denna lugna sista ham-
nen Där alla lifwets Seglare gå
in, Där med vår Milla tryckt
i ömma famnen, Bid ljudet af
de målbekanta namnen Af Far och
Mor, Sophie blir åter min ::

6.

Farväl Sophie! de stunda nu
de tider Då äfwen jag blir lugn
och kall och fri, Då detta hjerta
icke mera swider, Ej klappar, blö-
der, suckar eller lider; Men kanske
kommer då din tour Sophie! ::
